

Чередниця

Яків Щоголів

Котилося сонечко за гору,
Гонила я череду в ту пору;
Жену мою череду — втомлюся,
Осталась би на ніч там — боюся
Не того ж я ввечері журилась,
Що ходячи по лісу втомилась:
Ходжу одна — милого не бачу,
Жену мою череду та й плачу.
Не одна ж журюся я в діброві:
Ревуть мої й волики полові;
Не хочеться й воликам додому,
Бо чують доріженьку до Дону.
Та хоч би всю череду погнали, —
Очі б мої плакати не стали:
Отто ж будуть серденьку та біди,-
Пошлють з ними парубка сусіди.
Та хто ж тоді буде їм робити,
З дівчиною череду гонити;
Та хто ж тоді буде їм орати,
Ще й милу од дощичку вкривати?
Не того ж я ввечері журилась,
Що ходячи по лісу втомилась:
Ходжу одна — милого не бачу,
Жену мою череду та й плачу!

1877